

samme adgang til at anmelde deres krav til patientforsikringen, hvor erstatningskravene vil blive bedømt efter de lempeligere regler.

På den baggrund får alle patienter altså uanset operationstidspunkt – og det har været vigtigt også for Det Radikale Venstre – ret til erstatning efter reglerne i patientforsikringsloven, og vi ser frem til, at sundhedsministeren i den nærmeste fremtid fremsætter et lovforslag, der fører den brede politiske aftale ud i livet.

Det Radikale Venstre kan ikke tilslutte sig Fremskridtspartiets forslag.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal ikke gentage tidligere ordførere, men sige, at det, vi har tale om her, jo er en meget dårlig behandling af en gruppe patienter. For det første drejer det sig jo om den behandling, de modtog, da de havde brug for den, og hvor de blev brugt til forsøg med overtrædelse af alle de regler, der normalt er gældende på det område, og for det andet den meget lange og tunge vej, de har haft til retfærdighed, som har været fuldstændig urimelig. Det er altså en dobbelt dårlig behandling.

Vi er i Enhedslisten glade for, at vi er nået frem til, at erstatningsspørgsmålet vil komme på plads meget snart.

I forhold til diskussionen, om der er andre Bonceloc-opererede end hoftepatienter, der kan komme på tale i forhold til erstatning, er vi tilfredse med det tilsagn, vi har hørt der er givet, om, at vi selvfølgelig må udvide muligheden for erstatning, hvis der er problemer af tilsvarende type som dem, vi har noteret os for de hofteopererede, og vi vil tage det op, i det omfang det bliver konstateret.

Jeg vil også sige, at vi som udgangspunkt tror på ministerens udsagn om, at der nu bliver givet den tilstrækkelige information til patienterne, og hvis det så viser sig ikke at holde i virkeligheden, vil vi selvfølgelig drage ministeren til ansvar efterfølgende.

Så vidt, så godt, og på den baggrund kunne vi jo godt stemme for Fremskridtspartiets forslag til vedtagelse. Selv om det kræver ting, der måske allerede er opfyldt, er der jo ikke noget galt i den, men dér, hvor vi lidt har et problem, er i den tredje pind i vedtagelsesforslaget.

Den er så bredt formuleret, at det sådan set åbner op for, at de offentlige kasser skal dække hvilken som helst advokatregning. Det er vi ikke indstillet på. Vi mener, at der er advokater – nu taler jeg ikke om nogen af dem, jeg er stødt

på i forløbet her, det er en mere generel betragtning i forhold til advokatstanden – der er aldeles for dygtige til at skrive regninger ud, sådan at vi her i Folketinget bare skal udskrive nogle blankocheck. Det lægger den formulering op til.

Når det er sagt, er jeg sådan set enig i, at uden Patientforeningen var sagen jo aldrig kommet dertil, hvor den er nu. Der er jo ingen tvivl om, at Patientforeningen har haft en hel del sagsomkostninger for overhovedet at komme dertil. Derfor vil jeg også sige, at var der nogen, der skulle have dækket nogen omkostninger, var det jo i virkeligheden nok nærmere Patientforeningen end enkelte patienter, som jo nok har fået dækket deres omkostninger via foreningen. Også af den grund synes vi ikke lige, at vi kan skrive under på den formulering, som er i vedtagelsen.

Jeg vil faktisk bede ministeren om at undersøge: Hvad har vi gjort i tidligere sager af denne type? Der tænker jeg jo f.eks. på blødersagen med det uscreenede blod. Gik vi også dér ind og hjalp med de omkostninger, som man havde for at få ret i den sag? I så fald vil jeg sige, at vi skulle overveje at gøre noget tilsvarende her.

Man kunne også overveje noget andet, og det er mere et godt råd til Patientforeningen, hvis ikke vi finder en løsning på anden vis, og det er: Muligvis skulle Patientforeningen søge om at få et tilskud via de forskellige tipsmiddelfonde, der ligger i bl.a. Finansministeriet og Sundhedsministeriet, og på den måde som en almennyttig forening få dækket nogle omkostninger, og det vil jeg også overveje.

Vi vil altså ikke umiddelbart støtte den formulering, som ligger dér, og på den baggrund vil vi undlade at stemme, når vedtagelsen kommer til afstemning.

Så vil jeg sige, at tilbage i denne sag står jo i virkeligheden nogle meget større problemer. Jeg er enig i det, der er sagt om, at vi skal lære af dem for at forhindre gentagelser, og at der måske stadig væk står noget tilbage, inden vi har lært det hele. Det er jeg stadig væk enig i. Der er nogle store sager, der står tilbage, som ikke er omfattet af det forslag til vedtagelse, Fremskridtspartiet har fremsat i dag, men som vi muligvis ved en anden lejlighed skulle prøve at tage op i Folketinget.

Det er en meget principiel diskussion: I hvilket omfang skal vi overhovedet have privatøkonomiske interesser indblandet i vores sundhedssektor? Det er jo sådan set kernen i det hele, at her var der en enkeltperson, der så en god